

въ Дряново. Най сетнѣ се рѣшило да се пише пакъ до възстанниците за да се тѣ прѣдадѣтъ. Писмото това го написалъ нѣкой си Хаджи Савва на бѣлгарски, и го подписалъ Командира, и Дряновскитѣ Чорбаджии, предали го на нѣкого си Райка отъ Поповци за да го занесе въ Монастиря, което той и точно извжришилъ; сжвременно впрочемъ Командира заповѣдалъ да се спрѣ гжрмежь-тъ. Слѣдъ малко време, Райку се завжрналъ отъ Монастиря и донеслъ единъ отговоръ отъ страна на възстанниците, чрезъ който тѣ му явявали слѣдующето, написано съ бѣлгарски букви, но съ турски думи; „Ние сме отъ полето (увата) наброй четиристотинъ и деветнадесетъ души, на царя сме най вѣрнитѣ подданици, ние не сме излѣзли съ намѣрение да сж биемъ, но сме излѣзли да тжрсимъ челоувѣческитѣ си правдини, по свободенъ животъ и проч., които сж ни дадени преди толкова години чрезъ Европейскитѣ сили. Тѣзи правдини ги минавахми до сега само съ слово, а съ дѣло никакъ. Насъ царя не ни пита какъ си тѣглимъ отъ залтиитѣ му, които сж по конацитѣ. Ние до нигде не сме были стопани на нѣщата, които имами придобити съ правда. — Тѣ правятъ бѣлото черно, черното бѣло.“ —

Още не ни пита: „какъ страдаими и отъ проклѣтитѣ черкези. Ние не сме, както казахме по горѣ, нито стопани на женитѣ си, нито на дѣцата си, нито на добитакътъ си, нито на нищо. — Ние работимъ до кжрвавъ потъ, за да прѣхранимъ дѣцата си, а Турцитѣ и черкезитѣ усвояватъ изработеното ни. — Какво искате отъ това? Ви като на бийте съ пушки и топови, а ний да мълчимъ ли?, ний нали сме раждани отъ майка? — ще са отжрвами до колкото можимъ. Вий, като искате да се предадемъ въ немилостивитѣ ви ржцѣ, ще ни почакате още едно еднонощие; т. е. двадесетъ и четири часа, и тогава ще да са предадемъ; но на това писмо, което сте ни пратили, не сме никакъ увѣрени; защото тука не е бѣлгарско правление но е турско.“ Тѣ сж се отговорили възстанниците що сж се намирали въ Монастиря на 2 мая 1876 година. —